

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 369/2016-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti NESTVEST, s. r. o., Galandova 3, Bratislava, zastúpenej [REDACTED]

[REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Miloslavom Šimkovičom, AK MS s. r. o., Galandova 3, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Cob 91/2014-66 zo 7. mája 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 75/2014 z 30. januára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti NESTVEST, s. r. o., [REDACTED]

[REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. mája 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti NESTVEST, s. r. o., Galandova 3, Bratislava, zastúpenej [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka v 1. rade“ alebo „spoločnosť“); [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ v 2. rade“); [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka v 3. rade“), a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ vo 4. rade“; spolu ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Cob 91/2014-66 zo 7. mája 2014 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obdo 75/2014 z 30. januára 2015 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“).

Sťažovatelia v sťažnosti uviedli:

«Navrhovatelia v konaní o odporovateľnosť právneho úkonu vedenom na OS BA I pod sp. zn. 35Cb/141/2012 podali dňa 10.02.2014 návrh na nariadenie predbežného opatrenia. Okresný súd Bratislava I... návrh na nariadenie predbežného opatrenia v celom rozsahu zamietol ako nedôvodný uznesením zo dňa 11.03.2014, sp. zn. 35Cb 141/2012-59.

Dňa 31.03.2014 podali proti tomuto uzneseniu navrhovatelia odvolanie, na základe ktorého Krajský súd Uznesením zo dňa 07.05.2014, sp. zn. 8Cob 91/2014-66... zmenil zamietavé uznesenie súdu prvého stupňa a nariadil predbežné opatrenie...

Dňa 27.05.2014 podali sťažovatelia proti rozhodnutiu súdu druhého stupňa... dovolanie, ktoré bolo... odmietnuté... uznesením NS SR, č. k.: 4Obdo/75/2014 zo dňa 30.01.2015.

Účastníkmi konania o odporovateľnosť právneho úkonu vedeného na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 35Cb/141/2012, sú iba sťažovatelia 2.-4. Predbežné opatrenie výslovne zakazovalo a nariad'ovalo zdržať sa konania aj konateľom obchodnej spoločnosti NESTVEST, s.r.o. (sťažovateľovi 1.).

Sťažovateľ 1. je právnická osoba, ktorá nie je účastníkom súdneho konania o odporovateľnosť právneho úkonu vedeného na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 35Cb/141/2012. Sťažovateľovi 3. a 4. ako konateľom spoločnosti NESTVEST s.r.o. a sťažovateľovi 1. ako osobe odlišnej od účastníka konania bola nariadením predbežného opatrenia uložená povinnosť zdržať sa akýchkoľvek právnych úkonov v mene spoločnosti smerujúcich k scudzeniu a nakladaniu s nehnuteľnosťami vo vlastníctve obchodnej spoločnosti NESTVEST, s.r.o., najmä nehnuteľností alebo Ich časť predat', darovať alebo iným spôsobom previesť vlastnícke právo k nim na tretiu osobu, zaťažiť v prospech tretej osoby záložným právom, vecnými bremenami, alebo inak obmedziť vlastnícke právo k nim. ...

Sťažovatelia ústavnú neakceptovateľnosť a neudržateľnosť rozhodnutia Krajského súdu v BA odvodzujú od argumentácie v podanom dovolaní zo dňa 27.05.2014, keď uvádzajú, že uznesenie o nariadení predbežného opatrenia ukladá povinnosti osobám, ktoré nie sú v konaní vo veci samej pasívne legitimované a je v rozpore s § 76 ods. 2 OSP, podľa ktorého predbežným opatrením možno nariadiť povinnosť niekomu inému než účastníkovi len vtedy, ak to možno od neho spravodlivo žiadať. ...

Krajský súd v BA v rozpore s ustanoveniami OSP upravujúcimi predbežné opatrenie, nekonal v súlade so zákonom a čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, prekročil svoju právomoc a nariadil predbežné opatrenie v rozpore s návrhom na vydanie predbežného opatrenia, ktorý neobsahoval zákonné náležitosti, resp. nebolo z neho zrejmé, čoho sa mieni navrhovateľ domáhať vo veci samej voči spoločnosti NESTVEST. s.r.o. (§ 76 ods. 2 OSP). Nezákonne nariadil predbežné opatrenie voči osobám, ktoré nie sú účastníkmi konania vo veci samej bez splnenia podmienky podľa § 76 ods. 2 OSP a voči osobám, ktoré nie sú v konaní pasívne legitimované. ...

Právnym dôvodom, pre ktorý možno predbežné opatrenie nariadiť je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený, čím je priamo viazaný na meritum veci a predmet

súdneho konania vo veci samej. Právne významné je, že predmetom žaloby o odporovateľnosť pr. úkonu prevodu obchodného podielu medzi fyzickými osobami ako majetkového práva jednej z nich, s odporovateľným právnym úkonom nie je spojená žiadna povinnosť ani majetok spoločnosti NESTVEST, s.r.o., ktorá nie je dlžníkom navrhovateľov ani účastníkom žiadneho právneho sporu ani konania o odporovateľnosť pr. úkonu. Súdne konanie o odporovateľnosť právneho úkonu nie je teda konaním, v ktorom výkon rozhodnutia by mohol byť ohrozený. Ako správne uviedol prvostupňový súd, samotná neúčinnosť právneho úkonu nemá žiaden vplyv na vlastnícke právo nadobúdateľa veci od dlžníka a nadobúdateľ môže s touto vecou disponovať. V danom prípade sa treba stotožniť s názorom prvostupňového súdu, že postačujúcim nástrojom na ochranu práv navrhovateľov je žaloba vo veci samej. ...

Z návrhu na vydanie predbežného opatrenia nevyplýva, že navrhovatelia preukázali, aký výkon rozhodnutia a v čom by mohol byť v prípade právoplatného rozhodnutia ohrozený alebo ovplyvnený. Krajský súd riadne neodôvodnil v čom by malo spočívať ohrozenie výkonu rozhodnutia v konaní o odporovateľnosť právneho úkonu.

Nesprávnosť a nezákonnosť rozhodnutí porušovateľov vo veci spočíva aj v tom, že trpia inou vadou konania, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie, a to že nariadením predbežného opatrenia zakázal Krajský súd konať v mene spoločnosti konateľom, ktorým konanie v mene spoločnosti, ktorá nie je účastníkom konania vo veci samej, vyplýva zo zákona a zo spoločenskej zmluvy.

Podľa § 133 ods. 1 Obchodného zákonníka štatutárnym orgánom spoločnosti je jeden alebo viac konateľov. Ak je konateľov viac, je oprávnený konať v mene spoločnosti každý z nich samostatne, ak spoločenská zmluva neurčuje inak. Obmedziť konateľské oprávnenie môže iba spoločenská zmluva alebo valné zhromaždenie, teda nie súd. ...

Krajský súd pri zmene zamietavého uznesenia postupoval v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR nekonal ústavne súladným spôsobom a v medziach ustanovení OSP, najmä § 74 a nasl. OSP. Rozhodnutie neodôvodnene zasahuje do práv a právom chránených záujmov tretích osôb, odlišných od pasívne legitimovaných účastníkov konania a nemá priamu väzbu na navrhovateľmi uplatnený návrh vo veci samej. Výrok rozhodnutia teda nemá oporu v jeho odôvodnení a nie je ani riadne a dostatočne odôvodnené, čo spôsobuje jeho rozpor

so zákonom a arbitrárnosť. Rozhodnutie tak porušuje základné ústavné právo na spravodlivosť účastníkov konania. ...

Porušovateľ - KS v BA uviedol v odôvodnení uznesenia zo dňa 07.05.2014 len zmätočné konštatovanie, že navrhovateľom na základe konania odporcu v III. rade (sťažovateľa 4.) „vzniká dôvodná obava, že v prípade ďalšieho prevodu obchodného podielu sa nebudú môcť účinne domáhať určenia neúčinnosti uskutočnených právnych úkonov, v dôsledku čoho môže byť priznaná pohľadávka celkom alebo sčasti nevykonalná.“ Ide o svojvoľné a arbitrárne odôvodnenie zákazu konania voči sťažovateľom 2. a 3. a najmä spoločnosti NESTVEST, s.r.o. a jej majetku, ktorých sa konanie sťažovateľa 4. vôbec netýka. Odvolací súd v uznesení vôbec neodôvodnil prečo nariaďuje predbežné opatrenie voči spoločnosti NESTVEST, s.r.o. (iná osoba ako účastník) a jej konateľom, na jej majetok a prečo to možno od nej spravodlivo požadovať. Výrok uznesenia teda nemá oporu v jeho odôvodnení, ktoré nie je ani riadne a dostatočne odôvodnené, čo spôsobuje jeho rozpor so zákonom a arbitrárnosť. ...

Rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave boli porušené vyššie uvedené základné práva sťažovateľov, nakoľko boli porušené vyššie citované zákonné ustanovenia a

- v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 - sťažovateľom bola odňatá možnosť konať pred súdom, uznesenie je neodôvodnené a arbitrárne

- spoločnosti NESTVEST, s.r.o. ako tretej osobe odlišnej od účastníka konania bola uložená predbežným opatrením povinnosť, pričom súd neodôvodnil, či je možné od nej spravodlivo požadovať a nebolo jej uznesenie o jeho nariadení ani vôbec doručované

- konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä postupom odvolacieho súdu v rozpore s § 213 ods. 1 OSP, naviac navrhovateľ nie je v konaní aktívne legitimovaný, uznesenie nevychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, odvolací súd nesprávne a nedostatočne zistil skutkový stav veci, odvolací súd nesprávne zakázal konať konateľom v mene obchodnej spoločnosti

- v rozpore s princípom materiálneho právneho štátu (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR) nekonal v súlade s ustanovením § 76 ods. 1 a ods. 2 OSP

- rozhodnutie spočíva na ústavne nesúladnom právnom posúdení veci, na základe nesprávnej aplikácie právnych noriem OSP upravujúcich predbežné opatrenie v spojení

s právnymi normami OZ upravujúcimi odporovateľné právne úkony a Obchodného zákonníka upravujúce konanie v mene spoločnosti, jej obchodný majetok a obchodné podiely

Rozhodnutím Najvyššieho súdu SR boli porušené základné práva sťažovateľov, nakoľko boli porušené vyššie citované zákonné ustanovenia a tento sa nevysporiadal s uvedenými vadami rozhodnutia odvolacieho súdu napriek tomu, že v dovolaní bolo sťažovateľmi riadne odôvodnené odňatie možnosti konať pred súdom a tým bolo porušené ich ústavné právo na spravodlivý súdny proces pre spoločnosť NESTVEST, s.r.o., následne načo odmietol dovolanie ako neprípustné

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila, odňala alebo sťažila účastníkovi konania realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov právom chránených v konaní, a súdu sa nepodarí nedostatky tohto postupu zákonným spôsobom odstrániť do okamihu, v ktorom odvolací súd vyhlási konečné rozhodnutie. Nie je pritom rozhodujúce, v ktorom štádiu konania bola účastníkovi konania táto možnosť konať pred súdom odňatá. ...

Konanie o nariadenie predbežného opatrenia nie je konaním vo veci samej, v ktorom by sa mohol sťažovateľ 1. brániť ako osoba v postavení účastníka konania (§ 79 OSP). Uznesenie o nariadení predbežného opatrenia sťažovateľovi 1. ani nebolo doručované, a teda proti nemu nemohol využiť žiaden opravný prostriedok, ktorý prináleží iným účastníkom konania. Nato, aby sa NESTVEST s.r.o. mohol brániť proti predbežnému opatreniu, navrhovatelia mali podať žalobu vo veci samej aj voči nej v lehote určenej súdom, inak predbežné opatrenie zo zákona zaniká. Predbežné opatrenie bolo vydané v rozpore s § 76 ods. 2 OSP a proti osobe, ktorá nie je účastníkom konania. Týmto postupom nezákonnými rozhodnutiami porušovatelia odopreli sťažovateľovi 1. súdnu ochranu a právo na spravodlivý súdny proces a postupovali v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Porušovatelia sa nevysporiadali s povinnosťou odôvodniť vydanie predbežného opatrenia proti osobe odlišnej od účastníka konania vo veci samej, ako to vyžaduje § 76 ods. 2 OSP. Krajský súd neodôvodnil, prečo vydáva predbežné opatrenie proti spoločnosti NESTVEST, s.r.o. a Najvyšší súd SR potom neposkytol súdnu ochranu v súlade s čl. 46

Ústavy SR, keď namietaný nedostatok riadneho odôvodnenia ignoroval. Rozhodnutia porušovateľov sú tak v rozpore s Ústavou SR (najmä čl. 2 ods. 2).

Porušovatelia porušili ústavné právo sťažovateľov na súdnu ochranu a právo na spravodlivý súdny proces aj tým, že nedostatočne odôvodnili potrebu nariadenia predbežného opatrenia

Porušovateľ - NS SR - vo svojom uznesení zo dňa 30.01.2015 rovnako len stroho konštatoval, že vzhľadom na rozsah odôvodnenia vo veci vydaného rozhodnutia odvolacieho súdu a jeho zameranie sa na predpoklady nariadenia predbežného opatrenia, má zato, že dovolaním napadnuté uznesenie nemožno považovať za svojvoľné, bez toho, aby uviedol, prečo nie je svojvoľné. Objektívne však nezhodnotil a nezaoberal sa skutkovými zisteniami odvolacieho súdu a tým, či je vôbec nariadenie predbežného opatrenia dôvodné.

Rovnako ako odvolací súd, ani NS SR neodôvodnil prečo je akceptovateľné predbežné opatrenie voči spoločnosti NESTVEST, s.r.o. ako inej osobe odlišnej od účastníka konania bez zdôvodnenia, prečo to možno od nej spravodlivo požadovať. Najvyšší súd opomenul, že predbežné opatrenie je vydané v rozpore s ust. § 76 ods. 2 OSP.

Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia taktiež konštatoval, že uznesenie odvolacieho súdu o nariadení predbežného opatrenia spoločnosti NESTVEST s.r.o. doručené nebolo a bolo doručené len účastníkom konania. Bez dostatočného odôvodnenia však dané uzavrel tým, že uznesenie sa „dostalo do dispozičnej sféry spoločnosti“ a tento nedostatok nemožno hodnotiť ako odňatie možnosti konať pred súdom, nakoľko sťažovateľ 3. a 4. sú konateľmi spoločnosti NESTVEST s.r.o. Opomenul, že konatelia nie sú účastníci konania vo veci samej v postavení konateľov spoločnosti.

Najvyšší súd SR sa nevysporiadal ani s otázkou prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) OSP, podľa ktorého je prípustné dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom, a to bez ohľadu na povahu rozhodnutia. Znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré by inak mohol účastník pred súdom uplatniť a z ktorých by bol v dôsledku nesprávneho postupu vylúčený, je vadou konania v zmysle § 237 písm. f) OSP zakladajúcou prípustnosť dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, na ktorú musí dovolací súd vždy prihliadnuť (IV. ÚS 106/2010 zo dňa 17.06.2010).»

Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Právo sťažovateľov... podľa čl. 12. ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn.: 8Cob 91/2014-66 zo dňa 07.05.2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k.: 4 Obdo 75/2014 zo dňa 30.01.2015 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn.: 8Cob 91/2014-66 zo dňa 07.05.2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k.: 4 Obdo 75/2014 zo dňa 30.01.2015 a vec vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľom... priznáva spoločne a nerozdielne primerané finančné zadostučinenie vo výške 10.000,- €, ktoré sú spoločne a nerozdielne Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Bratislave povinní vyplatiť v lehote do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľov...

Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú spoločne a nerozdielne povinní zaplatiť sťažovateľom... trovy právneho zastúpenia v sume 352,42 € vrátane DPH...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľov v 2., 3. a vo 4. rade uznesením krajského súdu zo 7. mája 2014

Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 35 Cb 141/2012-59 z 11. marca 2014 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia proti sťažovateľom. Krajský súd napadnutým uznesením zmenil uznesenie okresného súdu tak, že sťažovateľovi v 2. rade zakázal scudzit' obchodný podiel v spoločnosti (sťažovateľka v 1. rade), zaťažiť ho záložným právom alebo inak obmedziť vlastnícke práva k nemu a sťažovateľom v 1., 3. a vo 4. rade uložil povinnosť zdržať sa akýchkoľvek úkonov v mene spoločnosti (sťažovateľka v 1. rade) smerujúcich k scudzeniu nehnuteľností vo vlastníctve sťažovateľky v 1. rade, najmä nehnuteľnosti alebo ich časť predať, darovať alebo iným spôsobom previesť vlastnícke právo k nim na tretiu osobu, zaťažiť v prospech tretej osoby záložným právom, vecnými bremenami alebo inak obmedziť vlastnícke práva k nim.

Sťažovatelia nesúhlasili s právnym názorom krajského súdu vysloveným v napadnutom uznesení a tvrdili, že neboli splnené podmienky na vydanie predbežného opatrenia.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Krajský súd v relevantnej časti svojho uznesenia zo 7. mája 2014 uviedol:

„Predbežné opatrenie možno nariadiť, ak je tu obava, že by výkon súdneho rozhodnutia (exekúcia) bol ohrozený, aj keď rozhodnutie zatiaľ nebolo vydané. Ide však o výnimočné opatrenie, ktoré musí byť odôvodnené mimoriadnymi okolnosťami prípadu, pričom skutočnosti odôvodňujúce túto obavu musia byť dané alebo aspoň náležité osvedčené (napr. ZSP č. 73/2005).

Nariadenie predbežného opatrenia prichádza do úvahy aj v prípade, ak už navrhovateľ získal exekučný titul, a do toho času, kým nie je zabezpečená reálna ochrana v rámci výkonu rozhodnutia, resp. exekúcie, teda napr. v dobe, keď už bol podaný návrh na exekúciu, ale exekútor ešte nemohol vydať upovedomenie o začatí exekúcie z dôvodu, že exekučný súd ešte nevydal poverenie na jej vykonanie.

Jednou z podmienok pre nariadenie predbežného opatrenia je, že z návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musí vyplývať vecná súvislosť medzi navrhovaným predbežným opatrením a rozhodnutím vo veci samej, to znamená, že musí byť osvedčené, že vzťah, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, je predmetom konania vo veci samej (napr. ZSP č. 8/2001)

Pri úvahe o nariadení predbežného opatrenia treba zohľadniť aj to, že súd je v tomto konaní povinný poskytnúť ochranu nielen navrhovateľovi, ale aj odporcovi, ktorý môže byť obmedzený iba do takej miery, aby predbežné opatrenie nemalo za následok reálne znemožnenie ochrany jeho oprávnených záujmov.

Platná právna úprava predbežného opatrenia kladie dôraz na zabezpečenie rýchlej a účinnej ochrany ohrozených práv, a to aj na úkor zisťovania skutočného stavu, a to do takej miery, že nevyžaduje doručenie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia na vyjadrenie druhej strane, ani výsluch účastníkov, ale predpokladá, že súd rozhodne na základe tvrdení v návrhu a obsahu listín doložených navrhovateľom; nepredpokladá ani vykonanie žiadnych dôkazov spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam O. s. p. (napr. R NS ČR 58/2001, aj ZSP č. 34/2002).

Pre nariadenie predbežného opatrenia je postačujúce, pokiaľ sú okolnosti, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu na toto dočasné opatrenie, aspoň osvedčené.

Konanie o návrhu na vydanie predbežného opatrenia teda má svoje špecifiká, ktoré ho odlišujú od zásad, na ktorých stojí základné konanie v tom, že ich použitie je limitované dosiahnutím účelu predbežného opatrenia, a preto sa neuplatňujú v celej šírke, ale s dôrazom na rýchlosť ochrany práv a spoľahlivosť tvrdení navrhovateľa na úrovni osvedčenia skutočností, ktoré sú rozhodujúce pre záver o potrebe a nevyhnutnosti predbežného opatrenia. Pred nariadením predbežného opatrenia alebo zamietnutím návrhu na jeho nariadenie súd nevykonáva dokazovanie, ale vychádza iba z obsahu návrhu a príloh, pričom na základe ich (osvedčenia) vyvodí záver o tom, či je osvedčená legálnosť (potreba, naliehavosť) dočasne upraviť pomery účastníkov. Aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že v rozhodnutiach všeobecných súdov musí existovať rozumný proporčný vzťah medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom (napr. Scollo proti Taliansku z 28. septembra 1994 a iné).

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovatelia 1/ a 2/ sú na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava IV z 22. júla 2009 č.k. 4C/253/2007-331 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 27. septembra 2011 sp. zn. 8Co/315/2009 veriteľmi odporcu 3/, a to každý v rozsahu priznanej pohľadávky v sume 165.969,59 eur s úrokom z omeškania vo výške 11 % ročne z priznanej sumy od 25.09.2007 do zaplatenia. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 06.12.2011 a vykonateľným sa stal 10.12.2011.

Z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sro, vložka č. 21547/B je preukázané, že účasť odporcu 3/ ako jediného spoločníka obchodnej spoločnosti NESTVEST, s.r.o. so sídlom Galandova 3, 811 06 Bratislava, IČO: 35 786 507, zanikla ku dňu 03.10.2011 v dôsledku prevodu obchodného podielu vo výške 100 % na odporcu 2/. Od 30.12.2011 je jediným spoločníkom označenej spoločnosti odporca 1/, pričom odporcovia 2/ a 3/ sú konateľmi, ktorí v mene spoločnosti konajú spoločne. K uvedeným zmenám v obchodnom registri došlo na základe zmlúv medzi odporcami, ktoré sú predmetom konania vo veci samej, a to v čase bezprostredne po vyhlásení rozsudku odvolacieho súdu (27. septembra 2011).

Na č.l. 37 spisu sa nachádza uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/117/2012 zo dňa 20. septembra 2012, ktorým najvyšší súd v konaní o dovolaní odporcu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (odporcu 3/ v tomto konaní) povolil odklad vykonateľnosti rozsudku

Okresného súdu Bratislava IV z 22. júla 2009 č.k. 4C/253/2007-331 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 27. septembra 2011 sp. zn. 8Co/315/2009, a to až do právoplatnosti rozhodnutia o dovolaní.

Vzhľadom na vyššie uvedený skutkový stav odvolací súd za rozhodujúcu skutočnosť odôvodňujúcu nariadenie predbežného opatrenia považoval existenciu právoplatne priznaných pohľadávok navrhovateľa 1/ a 2/, i napriek tomu, že ich vykonateľnosť bola dočasne odložená.

Navrhovatelia dôvodnosť svojho nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, odvodzujú od svojho nároku vo veci samej. Vychádzajúc ustanovenia § 42a Občianskeho zákonníka odvolací súd má za to, že je možné dôvodne predpokladať, že sú splnené podmienky, na základe ktorých sa navrhovatelia môžu úspešne domáhať vyslovenia neúčinnosti právnych úkonov, ktorými boli uskutočnené zmeny v osobe jediného spoločníka obchodnej spoločnosti NESTVEST, s.r.o. a tiež v osobe štatutárneho orgánu spoločnosti.

Pokiaľ ide o osvedčenie správania sa účastníka, ktoré nasvedčuje tomu, že sa zbavuje vecí alebo majetku tak, že je ohrozené uspokojenie uplatňovanej (priznanej) pohľadávky - za také správanie je možné v zmysle ustálenej judikatúry považovať napríklad inzerovanie predaja nehnuteľností, podanie návrhu na prevod nehnuteľností, činnosti smerujúce k zbaveniu sa účasti v obchodnej spoločnosti a pod..

V danej veci je preukázaná skutočnosť, že odporca 3/ bezprostredne po tom ako sa dozvedel o výsledku základného sporového konania medzi ním ako odporcom a navrhovateľmi 1/ a 2/, previedol svoj 100 %-ný obchodný podiel v spoločnosti NESTVEST, s.r.o., ktorá je aj výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v k.ú.

██████████ ako pozemok parcely registra C, ██████████ o výmere 379 m², záhrady, pozemok parcely registra C, ██████████ o výmere 396 m², zastavané plochy a nádvorcia, stavba súp. č. ██████████, z ktorého by bolo možné aspoň čiastočné uspokojenie pohľadávok navrhovateľov 1/ a 2/, keďže obchodný podiel v obchodnej spoločnosti je podľa Exekučného poriadku spôsobilým predmetom exekúcie, na osoby blízke.

Navrhovateľom 1/ a 2/ preto na základe takého konania odporcu 3/ vzniká dôvodná obava, že v prípade ďalšieho prevodu obchodného podielu sa nebudú môcť účinne domáhať

určenia neúčinnosti uskutočnených právnych úkonov, v dôsledku čoho môže byť priznaná pohľadávka celkom alebo z časti nevymožiteľná.

Preto odvolací súd dospel k záveru, že navrhovatelia osvedčili aj dôvodnú obavu z ohrozenia budúceho výkonu rozhodnutia, zakladajúcu potrebu dočasnej úpravy pomerov účastníkov.

S ohľadom na začaté konanie o dovolaní na NS SR (sp. zn.: 1Cdo/117/2012) iniciované odporcom 3/ v tomto konaní, považoval odvolací súd za potrebné limitovať trvanie predbežného opatrenia do právoplatného skončenia uvedeného konania na najvyššom súde.“

V nadväznosti na citované považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že aj v konaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť najmä náležite odôvodnené. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Ústavný súd poukazuje ďalej na to, že účelom predbežného opatrenia je dočasná úprava práv a povinností. Všeobecný súd predbežným opatrením dočasne upravuje pomery účastníkov konania, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje. Predbežné opatrenia s ohľadom na ich charakter nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, pričom predstavujú opatrenia, trvanie ktorých je obmedzené a môže byť kedykoľvek na návrh zrušené.

Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej judikatúry, podľa ktorej je integrálnou súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Povinnosťou všeobecného súdu je preto uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06). Obdobne tak z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že právo na spravodlivé konanie zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (m. m. Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Obdobne ESLP v rozsudku Ruiz Torija v. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B uviedol, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.

Z uznesenia krajského súdu jednoznačne a zrozumiteľne vyplýva, že krajský súd považuje za ohrozený výkon rozhodnutia, a to rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 4 C 253/2007-331 z 22. júla 2009 (právoplatný 6. decembra 2011 a vykonateľný 10. decembra 2011) v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8 Co 315/2009 z 27. septembra 2011 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“), ktorým bol sťažovateľ vo 4. rade zaviazaný zaplatiť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „veritelia“) každému po 165 969,59 € spolu s úrokom z omeškania 11 % ročne. Z rozsudku krajského súdu z 27. septembra 2011 tiež jednoznačne vyplýva, že výkon rozsudku Okresného súdu Bratislava IV považuje za ohrozený tým, že sťažovateľ vo 4. rade sa zbavil svojho majetku, z ktorého by mohla byť pohľadávka veriteľov uspokojená, keď ako jediný spoločník previedol svoj obchodný podiel v spoločnosti (sťažovateľka v 1. rade) krátko po vyhlásení

rozsudku krajského súdu z 27. septembra 2011 na svoju manželku (sťažovateľka v 3. rade), ktorá ho následne previedla na svojho syna (sťažovateľ v 2. rade). Zároveň považuje výkon rozhodnutia za ohrozený tým, že v prípade, ak počas konania o odporovateľnosť uvedených právnych úkonov by došlo k ďalšiemu prevodu obchodného podielu, nebude možné sa domáhať neúčinnosti tohto právneho úkonu, a teda pohľadávka môže byť celkom alebo sčasti nevykonalá.

Podľa názoru ústavného súdu citované odôvodnenie uznesenia krajského súdu zo 7. mája 2014 jasne a bez akýchkoľvek rozporov prostredníctvom sledu logických argumentov objasňuje, ktoré skutočnosti považoval krajský súd za osvedčené pre záver nevyhnutný na nariadenie predbežného opatrenia. Ústavný súd k tvrdeniu sťažovateľov, že predbežné opatrenie obmedzuje oprávnenie konateľov obchodnej spoločnosti, pričom toto môže byť obmedzené iba zákonom alebo spoločenskou zmluvou, uvádza, že predbežným opatrením môže súd zakázať, aby ten, proti komu predbežné opatrenie smeruje, nenakladal s určitými vecami alebo právami alebo sa niečoho zdržal. Predbežným opatrením sa vždy tomu, proti komu predbežné opatrenie smeruje, ukladajú také povinnosti alebo sa zakazuje vykonávať úkony, ktoré nemá povinnosť vykonať alebo, naopak, právo ich vykonať má, čo je aj zmyslom a účelom predbežného opatrenia. Predbežné opatrenie predstavuje iba dočasnú úpravu pomerov a v žiadnom prípade nejde o také obmedzenie konateľského oprávnenia, aké je možné realizovať iba zákonom, resp. spoločenskou zmluvou. Uznesením krajského súdu zo 7. mája 2014 sa neobmedzuje konateľské oprávnenie, ako to tvrdia sťažovatelia, iba sa dočasne zakazuje konateľom spoločnosti vykonávať presne špecifikované úkony.

Ústavný súd zdôrazňuje, že účelom a zmyslom nariadeného predbežného opatrenia bolo predísť ohrozeniu výkonu rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, a to exekúciou na obchodný podiel v spoločnosti (sťažovateľka v 1. rade). Sťažovatelia uvádzajú rôzne argumenty, ktorými sa snažia spochybníť uznesenie krajského súdu zo 7. mája 2014, avšak tieto ich tvrdenia nie sú spôsobilé spochybníť záver, že po vyhlásení rozsudku krajského súdu z 27. septembra 2011 reálne došlo k opakovaným prevodom obchodného podielu

medzi sťažovateľmi v 2., 3. a vo 4. rade postihnutelného núteným výkonom rozhodnutia a tieto úkony mohli u veriteľov dôvodne vzbudiť obavu z reálneho ohrozenia úspešnosti vymoženía svojho nároku. Sťažovatelia v 2., 3. a vo 4. rade sú účastníkmi konania o odporovateľnosť právnych úkonov, ktoré je základným konaním, od ktorého odvádzajú navrhovatelia svoj návrh na vydanie predbežného opatrenia, pričom dosiahnuť účel predbežného opatrenia bolo možné iba napadnutým uznesením krajského súdu zo 7. mája 2014.

Ústavný súd vo svojej judikatúre k otázke svojej právomoci stabilne uvádza, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, IV. ÚS 16/09). Ústavný súd je súčasne vo svojej judikatúre zdržanlivý v prieskume uznesení, ktorými sa rozhoduje iba o predbežných opatreniach (II. ÚS 261/2013).

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom objasnil skutkový základ veci a aplikáciu právnej úpravy predbežného opatrenia, ktorá nie je v rozpore s jej zmyslom a účelom. Nesúhlas sťažovateľov s uznesením krajského súdu nemôže sám osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto rozhodnutia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

Ústavný súd nezistil žiadne ústavnoprávne vady napadnutého uznesenia krajského súdu zo 7. mája 2014, ktoré by odôvodňovali zásah ústavného súdu do sťažovateľmi namietaného porušenia práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľov v 2., 3. a vo 4. rade uznesením najvyššieho súdu z 30. januára 2015

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z 30. januára 2015 konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľov odmietnuť ako procesne neprípustné, keď v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol:

„V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V ustanoveniach § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. sú uvedené rozhodnutia odvolacieho súdu vydané v procesnej forme uznesenia, proti ktorým je dovolanie prípustné. Je tomu tak v prípade, ak je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska s tým, že dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak Odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), ďalej ak ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) alebo ak ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o

odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O. s. p.).“

Ústavný súd napokon uvádza, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky v 1. rade uznesením krajského súdu

Sťažovateľka v 1. rade namieta porušenie svojich práv tým, že jej nebolo doručené uznesenie krajského súdu zo 7. mája 2014, čo považuje za odňatie možnosti konať pred súdom, a zároveň namieta, že jej bolo predbežným opatrením – uznesením krajského súdu uložená povinnosť napriek tomu, že nie je účastníkom konania o odporovateľnosť právnych úkonov vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 35 Cb 141/2012.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti zotrváva na stanovisku, že ak právna úprava poskytuje tomu-ktorému základnému právu alebo slobode, porušenie ktorého sa namieta, účinnú právnu ochranu prostredníctvom opravného prostriedku dostupného fyzickej osobe alebo právnickej osobe, ale táto ju nevyužije, také podanie ústavný súd odmietne pre zjavnú neopodstatnenosť. Konanie pred ústavným súdom nie je totiž konaním, v ktorom by bolo možné naprávať to, čo účastník predchádzajúceho konania pred súdnym orgánom svojím vlastným postupom zanedbal, keď si riadne a včas nebránil svoje práva, hoci tak urobiť mal a mohol (zásada *vigilantibus iura*). Pokiaľ sťažovateľka

v 1. rade tvrdí, že jej nebolo uznesenie krajského súdu zo 7. mája 2014 doručené, nič jej nebránilo, aby o jeho doručenie krajský súd požiadala. V prípade, ak sa domnieva, že jej týmto konaním krajského súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, je toto tvrdenie samostatným dovolacím dôvodom podľa § 237 písm. f) OSP, ktorý mala sťažovateľka v 1. rade možnosť využiť, čo však, ako už bolo uvedené, neurobila.

Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd už nezaoberal ani tvrdeným porušením označených práv sťažovateľky v 1. rade, ktoré mali byť porušené uznesením krajského súdu zo 7. mája 2014.

Vzhľadom na uvedené odmietol ústavný súd sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky v 1. rade uznesením najvyššieho súdu z 30. januára 2015

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že domáhať sa ochrany základných práv na ústavnom súde môže fyzická osoba alebo právnická osoba jedine v záujme ochrany svojich základných práv (napr. II. ÚS 32/06, II. ÚS 80/06).

Napadnutým uznesením z 30. januára 2015 rozhodol najvyšší súd o dovolaní sťažovateľov v 2., 3. a vo 4. rade proti uzneseniu krajského súdu zo 7. mája 2014. Sťažovateľka v 1. rade dovolanie proti uzneseniu krajského súdu zo 7. mája 2014 nepodala. Ak sťažovateľka v 1. rade nepodala dovolanie proti uzneseniu krajského súdu zo 7. mája 2014, uznesením najvyššieho súdu z 30. januára 2015, ktorým bolo rozhodnuté o tomto dovolaní, nemôže dochádzať k porušovaniu jej základných práv alebo slobôd.

Keďže sťažnosť ústavnému súdu podala sťažovateľka v 1. rade, ktorá nie je aktívne vecne legitimovaná na podanie sťažnosti, ústavný súd dospel k záveru, že ide o sťažnosť

podanú neoprávnenou osobou, a preto ju pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľov uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. júna 2016